

Димитъръ Калъчлията изпрати по вѣренъ човѣкъ хаберъ на Апта-разашкия кадия Алилъ ага: Криво да седи право да сѣди. Да остави на мира българскитѣ момчета, а сиромаситѣ да не притиска толкова. Ако не иска да се вразуми, ще го накара да поиграе хайдушка рженица.

Алилъ ага изслуша съ видимо спокойствие пратеника на хайдутина, но когато срещна тънкия присмѣхъ въ студениѣ му очи, кипна и скочи на крака:

— Той ли те изпрати?

— Кой?

— Калъчлията.

— Не познавамъ такъвъ човѣкъ.

— Не е човѣкъ той, а куче. И, като заби хищнитѣ си очи въ очитѣ на пратеника, изтъни гласъ:

— А кой дяволъ те прати при мене?

— Не бѣше дяволъ, единъ овчаръ ме срещна въ гората и ме

прати при тебе. Имаше страшни очи и се закали да ми изпие кръвчицата, ако не ти предамъ думитѣ, които каза.

Алилъ ага замълча. Отпрати неканения си гостенинъ. Седна тежко на миндерлика, замисли се.

— Ами, ако кучето изпълни заканата си?

Но, свикналъ да заповѣдва и да му се подчиняватъ, той скоро забрави заканата на хайдутина и още сѣщата нощъ нареди да доведатъ въ конака най-хубавото българско момиче.

Пролѣтъта бѣше подлудила птичкитѣ и тѣ пѣха до прѣсване . . . Изкласиха нивитѣ, заподвикваха пжтпѣдъци, изъ зеленитѣ вълни на житата запъплиха стада по тучнитѣ поляни. Но мжката на чернитѣ роби и робини остана сѣщата. Женитѣ смъкнаха по-низко чернитѣ си чумбери и заработиха приведени изъ бейскитѣ чифлици. Мжжетѣ свиха-още повече сърдцата си, за-